

Що е истина? – Първа част

Рамката на истината: Откровение, пророчески паралели и Алфа и Омега

Jeff Pippenger

2023-08-05

Преди да разгледаме въпроса що е истина, отбелязваме, че започнахме това изследване с първите три стиха от първата глава на Откровение, а след това прибавихме статия за Илия. Няколко от целите на тези изследвания са да установят ролята на Съединените щати в пророчеството, да разкрият посланието на Откровението на Исус Христос, да разпознаят ролята на пророците като символи на Божия народ и да разгледат последствията от това какво означава, че Исус е Алфата. Показахме, че първите три стиха на Откровение са в съгласие и съответствие с последните стихове на Откровение и че и в двата случая — в началото и в края — Исус се отъждествява като Алфата и Омегата, Началото и Краят, Първият и Последният.

Използвахме кратко разглеждане на Илия във второто изследване, за да покажем, че началните стихове на Библията са в съгласие със заключителните стихове както на Стария, така и на Новия Завет, и още, че началните стихове на Новия Завет също са в съгласие с началото или с края — както и да желаете да разглеждате Библията, било като едно цяло, било като два Завета.

Друга точка, която се стремим да развием, е разбирането, че Божеството е действало, за да разкрива постепенно Божествеността в хода на историята. Ето защо отбелязахме, че с напредването на времето в библейската тема за историята на завета Бог стъпка по стъпка е разкривал все повече и повече от Своя характер чрез символиката на различните Си имена. Всемогъщият Бог говори на Авраам и същият Бог говори на Моисей, но известни на Моисей, че оттогава нататък името Му трябва да бъде познато като Йехова. А когато Христос дойде, Той представи Себе Си с име, което беше непознато в Стария Завет, освен в един израз на това име от един вавилонец в трета глава на Данаил. Исус не само заяви, че е Единородният от Отца, но също така в рамките на тази конкретна история на завета се назова и Син Човешки. Бог даде име и на милеритския адвентизъм, когато влезе в завет с началото на адвентизма.

„В това време, когато сме тъй близо до края, ще станем ли в практиката си тъй подобни на света, че хората напразно да търсят Божия народ, наречен с Неговото име? Ще продаде ли някой нашите отличителни характеристики като Божий избран народ за каквото и да било преимущество, което светът може да даде? Ще се смята ли за нещо много ценно благоволенieto на онези, които престъпват Божия закон? Ще допуснат ли онези, които Господ е нарекъл Свой народ, че има някаква сила, по-висша от великия АЗ СЪМ? Ще се стремим ли да заличим отличителните точки на вярата, които са ни направили адвентисти от седмия ден?“ Евангелизъм, 121.

Името, дадено на адвентистите от седмия ден, е дадено от Господа, и сестра Уайт често се отнася към адвентистите като към Божия именуван народ. „Именуван“ означава да бъдеш назован. Единствените две църкви, които сестра Уайт определя като Божия именуван народ, са древният Израил и съвременният Израил.

Следователно, докато продължаваме нашето изучаване на книгата Откровение, аз предполагам, че „новото име“, което се разкрива на филаделфийците, които също са представени като сто четиридесет и четири хиляди, е голяма част от пророческата тайна, която бива разпечатана непосредствено преди приключването на благодатното време.

Който побеждава, ще го направя стълб в храма на Моя Бог; и вън няма да излезе вече; и ще напиша върху него името на Моя Бог, и името на града на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; и ще напиша върху него Моето ново име. Който има ухо, нека слуша що говори Духът към църквите. Откровение 3:12, 13.

Последната вест на предупреждение е вестта на Откровението на Исус Христос и тя е откровение на Неговия характер.

„Онези, които очакват идването на Младоженеца, трябва да кажат на народа: „Ето вашия Бог.“ Последните лъчи на милостивата светлина, последната вест на милост, която трябва да бъде дадена на света, е откровение на Неговия любящ характер. Божиите чеда трябва да изявят Неговата слава. В собствения си живот и характер те трябва да разкрият какво е извършила за тях Божията благодат.“ Притчи Христови, 415, 416.

Имаме още много да внесем в записата относно Исус като Словото, но сега ще разгледаме думата „истина“. Разбирането на „истината“, а също и на думата „истина“, както и на буквите, употребени, за да се образува „слово на истината“, е разбиране на характера на Христос.

Тогава Пилат Му каза: И тъй, цар ли си Ти? Исус отговори: Ти казваш, че Аз съм цар. Аз за това съм се родил и за това дойдох в света — за да свидетелствам за истината. Всеки, който е от истината, слуша гласа Ми. Пилат Му казва: Що е истина? И като каза това, пак излезе при юдеите и им каза: Аз не намирам никаква вина у Него. Йоан 18:37, 38.

Гръцката дума, преведена като „истина“ в стиха, произлиза от еврейска дума, която е също и буква, и дори число. Първата буква от еврейската азбука е „алеф“. Всъщност първите две букви от еврейската азбука са „алеф“ и „бет“ и те много наподобяват първите две букви в гръцкия, които са алфа и бета. Заедно те образуват корена на думата „азбука“. Следователно думата „алфа“ (от еврейската буква алеф) се използва като буква, дума, число, а също и като едно от многото имена на Исус.

Когато Пилат зададе въпроса: „Що е истина?“, Исус вече му бе казал, че причината, поради която Той „дойде на света“, а също и причината, поради която бе „роден“, е да свидетелства за „истината“. Той добави, че „всеки, който е от истината, слуша“ Неговия глас.

Блажен онзи, който чете, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо. Откровение 1:3.

ИСТИНА: G225 — От G227; истина: – истинен, X наистина, истина, правдивост. G227 — От G1 (като отрицателна частица) и G2990; истинен (като неукриваш): – истинен, наистина, истина. G1; А. От еврейски произход; първата буква на азбуката: само преносно (от употребата ѝ като число) първият. Алфа.

Исус му казва: Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене. Йоан 14:6.

Когато Исус каза: „Аз съм... истината“, Той казваше, че е буква, число и слово, защото буквата алфа, и словото алфа, и числото алфа са все „истина“. В книгата на Даниил Христос разкри Себе Си като чудния Броител, което е значението на еврейската дума „Палмони“, преведена в осма глава на Даниил като „един светия, който говореше“.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи светец, който говореше: Докога ще се изпълнява видението относно всекидневната жертва и престъплението на запустението, така че и светилището, и множеството да бъдат потъпквани? И той ми каза: До две хиляди и триста дни; тогава светилището ще се очисти. Даниил 8:13, 14.

Оня „някай светец“ в тринадесети стих е „Палмони“ — чудният броител, или броителят на тайни. Именно в тези два стиха е изложено пророчеството за 2300-те години и двете пророчества за 2520 години. 2300-те години се отнасят до „светилището“, а двете пророчества за 2520 години се отнасят до „множество“, защото и светилището, и множеството щяха да бъдат потъпкани от Рим. Пророчеството за 2520 години представлява потъпкване на Божието светилище и народ. Три дълбоки взаимосвързани пророчества, основани на времето, именно в онази точка на Библията, където Исус представя Себе Си като чудния броител на тайни. Не е просто това, че Той е избрал тези два стиха, за да представи Себе Си като Владетеля на времето, а че двата стиха, в които Той разкрива Себе Си, определят времето, когато Той ще встъпи в завет със съвременния духовен Израил, и тези два стиха са също така основанието и централният стълб на адвентизма.

„Библейският текст, който повече от всеки друг бе едновременно основание и централен стълб на адвентната вяра, беше изявлението: „До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти.“ [Даниил 8:14.]“ Великата борба, 409.

Във времето на края, през 1798 г., книгата на Даниил бе разпечатана и в историята пристигна вестта на първия ангел, отбелязвайки нарастването на пророческото познание, което се осъществи по времето на милеритското движение, което бе началото на Адвентизма от седмия ден. Когато книгата на Даниил бе разпечатана за милеритите, бе разбрана една вест от Палмони — вест за време. Божието Слово никога не се проваля и винаги отъждествява края с началото. Ето защо в края на Адвентизма най-несъмнено ще има откровение на Неговия характер, както имаше в историята на милеритите. Този факт се основава върху началото и края на Адвентизма, но също така се основава и върху заявената връзка между книгата на Даниил и книгата Откровение. Даниил и Откровение

представяват една книга и в това представяне те са двама свидетели, като първият е Даниил, а последният — Откровение.

„Книгите на Даниил и Откровение са едно. Едната е пророчество, другата — откровение; едната е запечатана книга, другата — отворена книга.“ Библейски коментар на адвентистите от седмия ден, том 7, с. 972.

Данаил и Откровение са две книги, които са една книга, по същия начин, както Библията е една книга, разделена на Стар и Нов, или начало и край. В Откровение единадесета глава двамата свидетели, които са представени като Моисей и Илия, са Старият и Новият завет.

„Относно двамата свидетели пророкът по-нататък заявява: „Това са двете маслинови дървета и двата светилника, които стоят пред Бога на земята.“ „Твоето слово — каза псалмистът — е светилник на нозете ми и светлина на пътеката ми.“ Откровение 11:4; Псалм 119:105. Двамата свидетели представят Писанията на Стария и Новия завет.“ Великата борба, 267.

Даниил и Йоан са двама свидетели, които и двамата бяха преследвани, и двамата отведени в плен, и на двамата бе дадена една и съща линия на пророческа история, за да я запишат, и двамата представляващи сто четиридесет и четирите хиляди, и двамата живеещи след разрушаването на Ерусалим, и двамата символи на смърт и възкресение (Йоан — чрез врящото масло, а Даниил — чрез рова на лъвовете).

Даниил посочва едно особено откровение на Христовия характер и прави това в двата стиха, които Вдъхновението нарича „централният стълб и основа“ на Църквата на адвентистите от седмия ден. Тези два стиха бяха „крайъгълният камък“ — последният камък, положен в основите, представени чрез делото на Уилям Милър. Крайъгълният камък донесе със себе си разбирането за небесното светилище, Божия закон, съботата, следствията съд и трите ангела от Откровение четиринадесета глава. Даниил е началото на книгата, Йоан е краят.

Писането на Йоан ще разпознае откровение за характера на Христос в края на Адвентизма. В началото на съвременния Израил Той се разкри като Чудният Изброител, Създателят на всичко математическо, а в края на съвременния Израил Той се разкрива като чудният лингвист. Той е Създателят на всичко, свързано с езика — било то структурата на езика, граматическите правила, думите и дори буквите на азбуката. Той създаде общуването, осъществявано чрез думи, управлявано от граматически правила, било писмено или устно, изразено чрез азбука, която е по Негов замисъл; и отвъд всичко това — Той е Словото. Чрез това Слово Той преобразява слепи, неподготвени лаодикийци в осветени филиделфийци.

Освети ги чрез Твоята истина; Твоето слово е истина. Йоан 17:17.

Думата, преведена като „освещавам“, означава да правя свят. Сто четиридесет и четирите хиляди ще бъдат свети и ще са достигнали това състояние на характер чрез „истината“ или, може да се каже, чрез Неговото „слово“, защото Исус е Словото и Той е истината.

В началото беше Словото; и Словото беше у Бога; и Словото беше Бог. То в началото беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от онова, което е

станало. Йоан 1:1–3.

Обърнете внимание, че това е първото нещо, което Йоан пише в своето евангелие. Това, разбира се, съответства на първото написано в Битие. То допълва свидетелството, като по-ясно посочва онова, което е заявено в Битие 1.

В началото Бог създаде небето и земята. Битие 1:1.

Думата, преведена като „Бог“ в първия стих, е в множествено число и по този начин още от самото „начало“ разкрива, че Бог е повече от един. „В началото“ в Евангелието на Йоан Словото беше у Бога и беше Бог. И Словото беше Създателят.

Исус е Словото и Той произведе Библията чрез съчетаването на божественото с човешкото — божественото, представено от Светия Дух, и човешкото в лицето на онези, които написаха думите в книгите, предназначени да бъдат изпратени до църквите. Така Библията е съчетание от човешко и божествено, както е и Исус. Библията, въпреки участието на паднали плътски човешки същества, е свята, а и мъжете, които я написаха, също бяха свети.

Имаме и едно по-твърдо пророческо слово, на което добре правите, че внимавате, като на светило, което свети в тъмно място, докле се зазори денят и се издигне зорницата в сърцата ви; като знаете преди всичко това, че никое пророчество в Писанието не е от самоволно тълкуване. Защото пророчеството никога не е идвало по човешка воля, но светите Божии човеци са говорили, движени от Светия Дух. 2 Peter 1:19–21.

Макар пророците да бяха свети мъже, те все пак бяха паднали човешки същества, защото всички съгрешиха и не достигат до Божиата слава. Въпреки това Библията е съчетание от божественост и човечност и е свята, защото Божието Слово дойде, за да покаже в Своя живот и в Своето писано Слово, че човечността, съчетана с божествеността, не съгрешава. Това, което е вярно за Библията, е вярно и за Христос, защото Той е Библията.

Исус прие върху Себе Си греховна плът и никога не съгреши, като по този начин даде примера, че човешкото естество, съединено с божественото, не греша.

„Историята на Витлеем е неизчерпаема тема. В нея е скрита „дълбочината на богатството, на премъдростта и знанието на Бога“. Римляни 11:33. Ние се удивляваме на жертвата на Спасителя, Който замени небесния престол с яслата и общението на покланящите се ангели — с животните в обора. Човешката гордост и самодостатъчност стоят изобличени в Неговото присъствие. И все пак това бе само началото на Неговото чудно снисхождение. Би било почти безкрайно унижение за Божия Син да приеме човешкото естество дори когато Адам стоеше в своята невинност в Едем. Но Исус прие човешката природа, когато човешкият род бе отслабен от четири хиляди години грях. Както всяко Адамово дете, Той прие последствията от действието на великия закон на наследствеността. Какви бяха тези последствия е показано в историята на Неговите земни предци. Той дойде с такава наследственост, за да сподели нашите скърби и изкушения и да ни даде пример за безгрешен живот.“ Копнежът на вековете, 48.

Исус е Словото, и както Исус, така и Библията са съчетание от човечност и божественост. Когато в продължение на вековете Исус създаде Библията, Той вложи в нея правила, за да могат онези, които ще чуят, да чуят. Правилата, които управляват Библията, са също и свойства на Неговия характер.

„В Откровението всички книги на Библията се срещат и завършват. Тук е допълнението на книгата на Даниил.“ Деяния на апостолите, 585.

Думата „допълнение“ означава да се доведе до съвършенство. Свидетелството на Даниил завършва в Откровение, като прави свидетелството на Даниил начало, а Откровение — край. Началото на Откровение се повтаря в края на Откровение, а в първия стих на първата глава на Даниил има война между буквалния Израил и буквалния Вавилон, в която Вавилон побеждава; но при завършека на благодатната история в Даниил 11:45; 12:1 духовният Вавилон е във война с духовния Израил и накрая Вавилон губи, а Израил надделява. Както при Йоан в Откровение, така и началото на свидетелството на Даниил е в съгласие с края на неговото свидетелство. И тъй, що е истина?

Доктрина е дума, която обозначава онова, което дадено тяло от вярващи разбира като правилно. Нейното предназначение или употреба не е ограничено до Библията или християнството. В тъй нареченото християнство вероятно има повече лъжливи „доктрини“, отколкото истински, защото духовният Вавилон, папството, е свърталище на всяка нечиста и омразна птица, а тези птици представляват злото, което се поддържа и прикрива от църквите чрез лъжливи доктрини, като например, че законът е бил отменен. Но има и истинска доктрина.

„Умовете на беряните не бяха стеснени от предразсъдъци. Те бяха готови да изследват истинността на поученията, проповядвани от апостолите. Те изучаваха Библията не от любопитство, а за да узнаят какво е било писано относно обещания Месия. Всеки ден изследваха вдъхновените писания и, като съпоставяха Писание с Писание, небесни ангели стояха до тях, просвещаваха умовете им и въздействаха на сърцата им.

„Навсякъде, където се прогласяват истините на евангелието, онези, които искрено желаят да постъпват правилно, биват водени към прилежно изследване на Писанията. Ако в заключителните сцени от историята на тази земя онези, на които се прогласяват изпитващите истини, биха последвали примера на верийците, като всекидневно изследват Писанията и сравняват с Божието слово вестите, които им се донасят, днес би имало голям брой верни на предписанията на Божия закон, там, където сега има сравнително малцина. Но когато се представят непопулярни библейски истини, мнозина отказват да направят това изследване. Макар и да не са в състояние да оборят ясните учения на Писанието, те все пак проявяват крайно нежелание да изучават представените доказателства. Някои допускат, че дори ако тези учения наистина са верни, има малко значение дали ще приемат, или няма да приемат новата светлина, и се придържат към приятни басни, които врагът използва, за да отклонява души от правия път. Така умовете им се заслепяват от заблудата и те се отделят от небето.

„Всички ще бъдат съдени според светлината, която им е била дадена. Господ изпраща Своите посланици с вест на спасение и онези, които слушат, Той ще държи отговорни за начина, по който се отнасят към думите на Неговите служители. Онези, които искрено търсят истината, ще направят внимателно изследване, в светлината на Божието слово, на представените им учения.“ Деяния на апостолите, 231, 232.

Съществуват „учения“, които са „истините на евангелието“, и те трябва да бъдат изследвани. Някои от тях, (ако не и всички), са „изпитващи истини“. Съботата е лесна за разбиране изпитваща истина. Има истинни и лъжливи учения. Някои от истинните учения поставят изпит пред онези, които ги слушат. Съществува и вид истина, която е предназначена за определен период от време. Тези истини се наричат „настояща истина“.

„В Божието Слово се съдържат много скъпоценни истини, но сега стадото се нуждае от „настоящата истина“. Видях опасността вестителите да се отклоняват от важните положения на настоящата истина, за да се спират върху предмети, които не са от естество да обединят стадото и да осветят душата. Тук Сатана ще използва всяко възможно предимство, за да навреди на делото.

„Но такива теми като светилището, във връзка с 2300-те дни, Божиите заповеди и вярата Исусова, са напълно пригодени да обяснят миналото адвентно движение и да покажат какво е настоящото ни положение, да утвърдят вярата на съмняващите се и да дадат увереност за славното бъдеще. Често съм виждала, че това бяха главните теми, върху които вестителите трябваше да се спират.“ Early Writings, 63.

Адвентистите често използват този пасаж, за да избегнат онова, което той действително казва. Те твърдят, че всичко, което следва да бъде подчертавано в нашите вестии за „настоящата истина“, са светилището, 2300-те дни, заповедите и вярата Исусова. Те излагат това твърдение, за да избегнат онова, което е посочено относно тези четири теми.

Целта на тези четири велики истини е, че те са „съвършено пригодени да обяснят миналото адвентно движение и да покажат какво е настоящото ни положение, да утвърдят вярата на съмняващите се и да дадат увереност относно славното бъдеще“. Тези четири учения на настоящата истина са предназначени да покажат, че началото на адвентизма (миналото адвентно движение) илюстрира края на адвентизма (нашето настоящо положение). Тези четири основни учения са „съвършено пригодени“ да обяснят принципа, че краят е илюстриран от началото. Според този вдъхновен пасаж това е „настоящата истина“, от която „стадото се нуждае сега“.

Древният Израил е началото на Израил, а съвременният Израил е краят. Древният буквален Израил беше предобраз на народа на адвентистите от седмия ден от времето на края през 1798 година до неделния закон. Преди първото идване на Христос „настоящата истина“ беше невидима за юдеите, защото те бяха слепи (лаодикийски) поради зависимостта си от обичаи и предания.

„Ние желаем да разберем времето, в което живеем. Ние не го разбираме и наполовина. Ние не го осъзнаваме и наполовина. Сърцето ми трепери в мен, когато мисля какъв

противник имаме да посрещнем и колко зле сме подготвени да го посрещнем. Испитанията на израилевите чедя и тяхното отношение непосредствено преди първото идване на Христос ми бяха представяни отново и отново, за да се илюстрира положението на Божия народ в неговата опитност преди второто идване на Христос — как врагът търсеше всяка възможност да завладее умовете на юдеите, а днес се стреми да заслепи умовете на Божиите служители, за да не могат да разпознаят скъпоценната истина.“ Избрани вести, книга 2, 406.

Според следващата ни препратка, юдеите бяха изгубили от поглед „първоначалната Божия истина“, а тази първоначална истина за юдеите беше историята на избавлението от Египет. Историята на това избавление беше тяхната първоначална истина; това беше истината, която им бе заповядано да преподават на децата си през всичките си поколения. Те се провалиха, както и адвентизмът. За да представи истината на заслепените юдеи, Исус постави истината в рамка.

„По времето на Спасителя юдеите бяха тъй затрупали скъпоценните бисери на истината с развалините на предание и басня, че бе невъзможно да се различи истинното от лъжливото. Спасителят дойде, за да разчисти развалините на суеверието и отдавна подхранваните заблуди и да постави бисерите на Божието слово в рамката на истината. Какво би сторил Спасителят, ако дойдеше сега при нас, както дойде при юдеите? Би трябвало да извърши подобно дело, като разчисти развалините на предание и обредност. Юдеите бяха силно смутени, когато Той извърши това дело. Те бяха изгубили от поглед първоначалната Божия истина, но Христос отново я изведе пред очите им. Наша работа е да освободим скъпоценните Божии истини от суеверие и заблуда.“

„Славни истини са били погребани далеч от погледа и са били направени без блясък и непривлекателни чрез заблуда и суеверие. Исус разкрива Божията светлина и извежда прекрасното сияние на истината в цялата ѝ божествена слава. Умовете на искрените се изпълват с възхищение. Сърцата им биват привлечени в свети чувства към Онзи, Който е изнесъл скъпоценностите на истината и ги е представил пред тяхното разбиране.“

„Юдеите разбираха известна част от истината и поучаваха в известна част от Божието слово; но не схващаха всеобхватното естество на Божия закон. Христос отмахна боклука на преданието и разкри същинското ядро и сърце на Божиите намерения. Когато направи това, те се ожесточиха до неовладяна ярост. Те разпространяваха лъжливи вести от един град в друг, че Христос разрушава Божието дело. Но докато Исус премахваше старите форми, Той възстановяваше старите истини, поставяйки ги в рамката на истината. Той ги съпостави и свърза заедно, като изгради цялостна и симетрична система на истината. Това беше делото, което нашият Спасител извърши; и сега какво ще правим ние? Няма ли да работим в хармония с Христос? Ще се ръководим ли от мътва? Ще позволим ли на собствените си въображения да скрият от нас Божията светлина? Ние трябва да четем внимателно, да слушаме с разбиране и да поучаваме и други на нещата, които сме научили. Трябва постоянно да гладуваме за хляба на живота, постоянно да търсим живата вода и снеговете на Ливан, за да можем да водим хората към живите, прохладни води на Извора на истината.“ Review and Herald, 4 юни 1889 г.

При първото Си пришествие Исус „възстанови старите истини, поставяйки ги в рамката на истината. Той ги съпостави и свърза заедно, като изгради цялостна и симетрична система на истината.“ Исус използва историята от началото на древния Израил, за да възстанови старите истини, и направи това, като съпостави тези истини (по тема) и ги свърза заедно (в паралел, ред след ред). Той направи това с цел да освободи юдеите от обичаите и преданията, които ги бяха заслепили. Тази история беше заключителната история на буквалния Израил.

Адвентизмът повтаря историята на края на древния Израил, и рамката, в която следва да бъде поставена истината, за да се премахне лаодикийската слепота на преданието и обичая, се осъществява сега така, както когато Христос общуваше с юдеите. „Старите истини“ трябва да бъдат поставени в „рамката“ на истината, за да се съберат пророчески линии с други пророчески линии, „ред след ред“, в паралел, с цел евентуално да се освободи един лаодикиец от неговата слепота. Христос е нашият пример във всичко.

В Библията има истини, които са определени като учение, и „има много чудесни истини“, но има също и „настоящата истина“, която е „изпит за народа на“ „поколението“, живеещо, когато тази истина бива разкрита. Пророчески това се случва в четвъртото поколение на адвентизма, и „настоящата истина“, „която е изпит за това поколение“, не е била изпит за ранните поколения на адвентизма.

„В Писанията има някои неща, които са трудни за разбиране и които, според израза на Петър, невежите и неутвърдените изопачават за своя собствена погибел. Може и да не сме в състояние в този живот да обясним значението на всеки библейски пасаж; но няма никакви жизненоважни точки на практическата истина, които да останат забулени в тайна. Когато настъпи времето, в Божието провидение, светът да бъде изпитан относно истината за онова време, умовете ще бъдат подбудени от Неговия Дух да изследват Писанията, дори с пост и с молитва, докато звено след звено бъде открито и съединено в свършена верига. Всеки факт, който непосредствено се отнася до спасението на души, ще бъде направен така ясен, че никой да няма нужда да греши или да ходи в тъмнина.“

„Докато следвахме низходящата верига на пророчеството, откритата истина за нашето време бе ясно видяна и обяснена. Ние носим отговорност за привилегиите, на които се радваме, и за светлината, която огрява пътя ни. Онези, които са живели в миналите поколения, носеха отговорност за светлината, на която бе позволено да ги озари. Умовете им бяха упражнявани по отношение на различни точки от Писанието, които ги изпитваха. Но те не разбираха истините, които ние разбираме. Те не бяха отговорни за светлината, която не притежаваха. Те имаха Библията, както и ние; но времето за разгръщането на особена истина във връзка със заключителните сцени от историята на тази земя е през последните поколения, които ще живеят на земята.“

„Особени истини са били приспособени към условията на поколенията, както са съществували те. Настоящата истина, която е изпит за народа на това поколение, не е била изпит за народа на отдавнашни поколения. Ако светлината, която сега ни осиява относно съботата на четвъртата заповед, бе дадена на поколенията в миналото, Бог би ги

държал отговорни за тази светлина.“ Свидетелства, том втори, 692, 693.

На онези, които биха пожелали да отрекат, че в историята на адвентизма има четири поколения, бих посочил Таблиците на Авакум. Един много прост начин да се разбере този факт е, че името Лаодикия означава народ съден. Началото на адвентизма възвести откриването на съда, а края на адвентизма възвестява приключването на съда. Приключването на съда се извършва в третото и четвъртото поколение.

Не си прави кумир, нито какъвто и да било образ на онова, което е горе на небето, или което е долу на земята, или което е във водата под земята; да не им се кланяш и да не им служиш; защото Аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят; а показвам милост към хиляди от ония, които Ме любят и пазят Моите заповеди. Изход 20:4–6.

В края на съда последното поколение на Лаодикийния (един съден народ) адвентизъм ще бъде съдено и изблъгано от устата на Господа, както древният Израил при разрушението на Ерусалим. Библейските учения са истини, а има и изпитващи истини, и настоящи истини. Настоящата истина винаги е изпитваща истина, но тя определя изпитваща истина, специално предназначена за поколението, което живее в настоящето. Фактът обаче е, че е по-вероятно всяка истина от Божието слово, която изберем да отхвърлим, току-що да се е превърнала в изпитваща истина, в която току-що сме се провалили.

Исус е Божието слово и Той е истината. Той извести на Пилат, че причината, поради която е „дошъл“ „на света“, е да „свидетелства за истината“, и че всеки, който чуе гласа Му, „е от истината“. Думата „истина“, за която говореха Пилат и Исус, произлиза от еврейска дума, превеждана като „истина“ и срещаща се сто двадесет и седем пъти в Стария Завет. Тази еврейска дума (H571) е преведена с различни английски думи, но деветдесет и два пъти в Стария Завет е преведена като „truth“. Тя е от онези думи, които са дълбоко мощни на много равнища.

Думата, преведена като „истина“ в Стария завет, се състои от три еврейски букви, а в еврейския език буквите имат собствено значение, така че думата, която се образува от буквите, съчетава обединените значения на всяка буква, за да произведе крайното значение на думата. Думата „истина“ е съставена от три еврейски букви — първата буква от еврейската азбука, една буква от средата и последната буква от еврейската азбука. „Истина“ в Стария завет е представена чрез първата и последната буква на азбуката, с една буква по средата!

Това е определението на библейското „правило на първото споменаване“. Първият път, когато даден предмет е представен, е най-значимото позоваване за думата, която е семе и съдържа цялата ДНК, необходима, за да произведе цялата история. Второто по важност позоваване в „правилото на първото споменаване“ е последното позоваване, защото именно там всички истории, които възникват между началото и края, се свързват заедно. „В Откровението всички книги на Библията се срещат и завършват“, а Откровение е

последната книга на Библията.

Еврейската дума за „истина“, която разглеждаме, започва с буквата „Алеф“, тринадесетата буква е „Мем“, а двадесет и втората и последна буква е „Тав“. Разбира се, съществуват различни нюанси в определенията на тези букви в зависимост от това към кой лингвист се обърнете за определение, но общите определения са твърде показателни.

א (Алеф): Първата буква от еврейската азбука и често се свързва с единството; тя представя Божественото и вечното, символизирайки връзката между Бога и творението.

מ (Мем): Тринадесетата буква от еврейската азбука и често се свързва с водата.

ת (Тав): Последната буква от еврейската азбука и носи значението на „белег“ или „знак“. Тя често се свързва с понятието за завършеност или с „печата“ на творението. В древноеврейския език буквата Тав е имала формата на кръст.

Еврейската дума, преведена като „истина“, която разглеждаме, е съставена от три букви, които заедно представят вечното евангелие. Как? Това лесно се разпознава, ако разбирате, че вестите на трите ангела са вечното евангелие. То се разпознава, защото значенията на тези три букви представят вестта на трите ангела.

Първият ангел от Откровение четиринадесета глава посочва вечното благовестие и след това казва на целия свят да „се бои от Бога“ и да Го прослави чрез поклонение на Твореца. Определението на (Aleph), първата от тези три букви, е: „Божественият, Вечният Бог и, като Творец на човечеството, Богът, от Когото хората трябва благоговейно да се боят и на Когото трябва да се покланят.“

Алеф представлява вестта на първия ангел.

Вестта на втория ангел призовава човеците да излязат от Вавилон, отбелязва времето, когато Светият Дух се излива, и разкрива бунта на Вавилон. Определението на (Mem) е свързано с водата, (символ на изливането на Духа), и то е тринадесетата буква от азбуката, като числото тринадесет е символ на бунт, като по този начин се посочва Вавилон. Мем представлява вестта на втория ангел.

Третият ангел предупреждава човеците да не приемат белега на звяра, определя две категории поклонници и Божия гняв. Определението на (Tav) е, че той представлява „белег“ (белега на звяра); той представлява печата на творението (Божия печат). Самата буква е оформена като кръст. Тав представлява вестта на третия ангел.

„Какъв е печатът на живия Бог, който се поставя на челата на Неговия народ? Това е знак, който ангелите, но не и човешките очи, могат да разпознаят; защото ангелът-изстребител трябва да види този белег на изкуплението. Разумният ум е видял знака на кръста на Голгота върху осиновените синове и дъщери на Господа. Грехът на престъпването на Божия закон е отнет. Те са облечени в сватбената дреха и са послушни и верни на всички Божии заповеди.“

„Господ няма да извини онези, които познават истината, ако не се покоряват на Неговите заповеди с думи и дела.“ Maranatha, 243.

Еврейската дума, преведена като „истина“, се състои от три букви, всяка от които има свое собствено значение. Тези три значения са също и значенията на вестите на трите ангела. Те са също и значенията на вестта на първия ангел, защото вестта на първия ангел беше вестта в началото на адвентизма, а вестта на третия ангел е вестта в края на адвентизма. Понеже Исус онагледява края чрез началото, първият ангел притежава всички пророчески ориентири на вестта на третия ангел. Така значенията на трите еврейски букви стават символи не само на вестта на третия ангел, но и символи на вестта на първия ангел.

На Йоан в Откровението бе заповядано да напише нещата, които тогава бяха, и като вършеше това, той едновременно щеше да пише и нещата, които щяха да бъдат в бъдеще. Той записа началото, за да онагледява края. С пределна яснота адвентистите от седмия ден са били наставени да изучават и прогласяват вестта на милеритите, която е вестта на първия ангел. Като изучаваме и прогласяваме тези истини и тази история, ние ще прогласяваме вестта на третия ангел и ще повторим историята на първия ангел.

„Бог не ни дава нова вест. Ние трябва да прогласяваме вестта, която през 1843 и 1844 година ни изведе от другите църкви.“ Review and Herald, 19 януари 1905 г.

„Всички весті, дадени от 1840–1844 г., трябва сега да бъдат представени с настойчива сила, защото има много хора, които са изгубили ориентирите си. Вестите трябва да стигнат до всички църкви.“ Manuscript Releases, том 21, 437.

„Истините, които приехме през 1841, 1842, 1843 и 1844 година, сега трябва да бъдат изучавани и прогласявани.“ Manuscript Releases, том 15, 371.

„Предупреждението дойде: Не бива да се допуска да навлезе нищо, което би разклатило основата на вярата, върху която градим още откакто вестта дойде през 1842, 1843 и 1844 година. Аз участвах в тази вест и оттогава насам стоя пред света, вярна на светлината, която Бог ни е дал. Нямаме намерение да отместим нозете си от платформата, на която бяха поставени, докато ден след ден търсехме Господа с усърдна молитва, търсейки светлина. Мислите ли, че бих могла да се откажа от светлината, която Бог ми е дал? Тя трябва да бъде като Канарата на вековете. Тя ме е направлявала, откакто ми бе дадена.“ Review and Herald, April 14, 1903.

Вестта на първия ангел и историята, в която тази вест бе представена, са паралелни на нашата настояща история и я онагледяват — с някои пророчески уговорки. И двете тези истории са представени и чрез трите букви, използвани от Божествения лингвист, за да образува думата „истина“. А тази дума „истина“ представлява вечното евангелие.

Историята на милеритите в началото на адвентизма, която представлява първия ангел, и историята в края на адвентизма, представена от третия ангел, са паралелни истории, но съдържат и някои различия.

Първият ангел възвестява откриването на съда, а третият ангел възвестява приключването на съда. Пророческата структура, върху която се разгърна историята на адвентизма, е една и съща както в началната му история, така и в неговия край. Може да се покаже, че и двата края следват трите стъпки на трите ангела, когато те навлизат в историята. И тези три ангела са също така и тези три букви. Следователно пророческата последователност от събития в двата края на адвентизма се основава на трите стъпки на трите ангела, които са ориентир и са също така представени от тези три еврейски букви, образуващи думата „истина“.

Алфа е началото на адвентизма, Омега — края на адвентизма, а буквата в средата, като тринадесетата буква, по този начин обозначава бунта на адвентизма от неговото начало до неговия край.

Ние сме наставени относно това къде е Божият път:

Твоят път, Боже, е в светилището; кой Бог е толкова велик, колкото нашият Бог? Псалми 77:13.

В светилището откриваме, че Божият път представлява същите три стъпки, както и вестите на трите ангела. В двора страхът от Бога води човека да принесе принос и да получи оправдание. В светото място освещението е представено чрез молитвения живот, изобразен от кадилния олтар, живота на изучаване, изобразен от трапезата с присъствените хлябове, и живота на служене, изобразен от светилниците. Пресветото място представлява съда. Когато притежаваме страха от Бога, както е представен в първата ангелска вест, ние търсим оправдание в подножието на кръста, в двора. Когато сме оправдани (направени праведни), ние ходим в новостта на осветения живот (израстване в святост), както е представено от светото място. Светото място представлява делото на един християнин, както е било осъществено от милеритите по време на втората ангелска вест, придружена от Среднощния вик. Оправдани и осветени, ние сме подготвени за съда, представен от Пресветото място. Три стъпки на светилището, представящи, наред с други неща, три богословски термина — оправдание, освещение и прославление — и също така представящи вестите на трите ангела, и, разбира се, също така представящи първата ангелска вест, и, разбира се, също така представящи трите букви, които се използват, за да се образува думата „истина“.

В двора на светилището откриваме също и трите стъпки. Първата стъпка към светилището трябва да онагледява последната стъпка на светилището, както първият ангел е паралелен на третия ангел. Първата стъпка в двора е заколването на приноса, което представя оправданието. Втората стъпка е умивалникът, където тлъстината (грехът) се отстранява и приносът се очиства преди последните стъпки. Водата на умивалника е отличителна черта на втората стъпка. Третата стъпка е самото всеизгаряне, което предобразяваше Христос на кръста, където съдът бе извършен. Същите три стъпки се намират в първата стъпка на светилището, точно както същите три стъпки се намират в вестта на първия ангел. Принципът на алфа и омега се намира в светилището, както е и в Тройната ангелска вест, както е и в буквите, образуващи думата „истина“.

Пророчеството за 2300 години притежава същата структура. Пророчеството започна с три указа и завърши с настъпването на вестта на третия ангел на 22 октомври 1844 г.

Пророчеството излага пет пророчески линии, а историята в началото на пророчеството за 2300 години представлява заключителната история на всяко едно от тези пет пророчества. Началото и краят на цялостното пророчество за 2300 години включват три указа, а то завършва с три вести.

Началото на пророчеството през 457 г. пр. Хр. настъпи в смутни времена и предвиждаше завръщането на юдеите и възстановяването на храма и града. В съгласие с предсказанието, 49 години по-късно, след делото, започнато през 457 г. пр. Хр., то бе завършено в смутни времена. Началото на 49-те години онагледява края на 49-те години.

457 г. пр. Хр. бележи началото на пророчеството, което посочва помазването на Христос при Неговото кръщение. Неговото помазване отбелязва началото на делото Му по събирането на народ, който да бъде граждани на Новия, а не на Стария Йерусалим, точно както древният Израил бе събран, за да възстанови буквалния Йерусалим през 457 г. пр. Хр.

457 г. пр. Хр. също така бележи началото на пророчеството, което посочва кога Христос щеше да бъде разпнат. Сестра Уайт съпоставя историята на кръста с Голямото разочарование от 22 октомври 1844 г., а също така съпоставя и историята на преминаването през Червено море с Голямото разочарование. През 457 г. пр. Хр. имаше разочарование, което бе предобраз на разочарованието на евреите при Червено море, на Голямото разочарование за адвентистите, на разочарованието на учениците при кръста и на Ездра през 457 г. пр. Хр.

„Ездра бе очаквал, че голям брой ще се завърнат в Йерусалим, но броят на онези, които откликнаха на призива, беше разочароващо малък. Мнозина, които бяха придобили къщи и земи, нямаха желание да пожертват тези притежания. Те обичаха удобството и спокойствието и бяха напълно доволни да останат. Техният пример се оказа пречка за други, които иначе биха избрали да свържат съдбата си с онези, които напредваха чрез вяра.“ Пророци и царе, 612.

457 г. пр. Хр. бележи също и началото на пророчеството, което посочва кога древният Израил ще бъде отхвърлен от Бога и евангелието ще бъде занесено на езичниците, като по този начин се отбелязва краят на един особен изпитателен срок от 490 години, определен специално за древния Израил. Следователно 457 г. пр. Хр. бележи началото на техния изпитателен срок, а 34 г. сл. Хр. бележи края на техния изпитателен срок, предобразявайки, че изпитателният срок на адвентизма е започнал през 1844 г. и завършва при неделния закон.

Има още няколко други вътрешни времеви пророчества в пророчеството за 2300-те години, но всички те носят белега на Алфа и Омега. Техните начала онагледяват техните окончания.

Важно е да се отбележи, че древният Израил беше направен пазител на Божия закон, а съвременният Израил беше направен не само пазител на Неговия закон, но и пазител на

Неговите пророчества. Когато Господ влезе в завет с древния Израил, Той ги направи пазители на Десетте заповеди, написани на две каменни плочи. Когато влезе в завет със съвременния Израил в милеритската история, Той ги направи пазители на Своего пророческо слово, както е представено върху двете таблици на Авакум, представени чрез пионерските карти от 1843 и 1850 година. Началото на древния Израил илюстрира началото на съвременния Израил.

„Господ призова Своя народ Израил и го отдели от света, за да му повери едно свещено поверение. Той ги направи пазители на Своя закон; и чрез тях възнамеряваше да запази сред човешките познания за Себе Си. Чрез тях небесната светлина трябваше да засияе в тъмните места на земята и трябваше да се чуе глас, който призовава всички народи да се отвърнат от своето идолопоклонство, за да служат на живия и истински Бог.“

„Ако евреите бяха останали верни на повереното им, те щяха да бъдат сила в света. Бог щеше да бъде тяхна защита и щеше да ги възвиси над всички други народи. Неговото могъщество и истина щяха да се разкрият чрез тях и те щяха да застанат под Неговото мъдро и свято управление като пример за превъзходството на Неговото управление над всяка форма на идолопоклонство. Но те не опазиха завета си с Бога. Те последваха идолопоклонническите обичаи на другите народи; и вместо да направят името на своя Създател прославно по земята, те го доведоха до презрение.“

„Но Божиата цел трябва да се осъществи. Познанието за Неговата воля трябва да бъде дадено на света. Бог допусна ръката на потисничеството да се стовари върху Своя народ и ги разпръсна като пленници между народите. В скръб мнозина от тях се покаяха за престъпленията си и потърсиха Господа. Така, разпръснати из страните на езичниците, те разпространяваха познанието за истинския Бог.“

„В този ден Бог е призовал Своята църква, както призова древния Израил, да стои като светлина на земята. Чрез могъщия сатър на истината — вестите на първия, втория и третия ангел — Той е отделил един народ от църквите и от света, за да го въведе в свещена близост със Себе Си. Той ги е направил пазители на Своя закон и им е поверил великите истини на пророчеството за това време. Както светите слова, поверени на древния Израил, така и тези са свещено поверение, което трябва да бъде предадено на света.

„Пророчеството заявява, че първият ангел ще отправи своето известие към „всеки народ и племе, език и люде“. Предупреждението на третия ангел, което съставлява част от същата тройна вест и е вестта за това време, ще бъде не по-малко широко разпространено. Знамето, на което е изписано: „Божии заповеди и вярата Исусова“, трябва да бъде издигнато нависоко. Силата на първата и втората вест трябва да се усили в третата. В пророчеството тя е представена като провъзгласявана с висок глас от ангел, летящ сред небето, и ще привлече вниманието на света.“

„Най-страшното предупреждение, отправяно някога към смъртни, се съдържа в вестта на третия ангел. Това трябва да е ужасен грях, който навлича Божия гняв, несмекчен от милост. Но хората не са оставени в тъмнина относно този важен въпрос;

предупреждението против поклонението на звяра и на неговия образ трябва да бъде дадено на света преди изливането на Божиите съдби, за да могат всички да узнаят защо се нанасят тези съдби и да имат възможност да избегнат.“ Signs of the Times, 25 януари 1910 г.

Създаването на двете таблици в изпълнение на втора глава на Авакум беше изпълнение на няколко пророчества.

Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговоря, когато бъде изобличен. И Господ ми отговори и рече: Запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете. Защото видението е още за определеното време, но накрая ще проговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да се забави.

Ето, душата му, която се възгордява, не е права в него; а праведният чрез вратата си ще живее. Авакум 2:1–4.

Изработването както на пионерската схема от 1843 г., така и на пионерската схема от 1850 г. беше изпълнение на пророчество. Изследването на таблиците на Авакум предоставя изобилни доказателства за това. Но пасажът в Авакум има важен принос към тази точка в нашето обсъждане.

„Видях, че схемата от 1843 година беше ръководена от ръката на Господа и че не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той ги желаше; че ръката Му беше над тях и скриваше грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не беше отстранена.“ Ранни писания, 74, 75.

След 1843 г. Господ насочи да се изработи друга схема, но първата (1843) схема не биваше да бъде изменяна, освен чрез вдъхновение.

„Видях, че истината трябва да бъде направена ясна върху таблици, че земята и всичко, що я изпълва, е Господне, и че необходимите средства не бива да бъдат щадени, за да бъде тя изяснена. Видях, че старата карта бе ръководена от Господа и че нито една нейна цифра не бива да бъде изменяна освен чрез вдъхновение. Видях, че числата на картата бяха такива, каквито Бог желаше да бъдат, и че ръката Му бе над нея и скриваше грешка в някои от числата, така че никой да не я види, докато ръката Му не бъде оттеглена.“ Spalding and Magan, 2.

Докато живееше при брат Никълс (който изработи схемата от 1850 г.), по времето, когато той я изработваше, сестра Уайт каза, че е видяла схемата от 1850 г. в Библията.

„Видях, че Бог участваше в издаването на схемата от брат Никълс. Видях, че в Библията има пророчество за тази схема, и ако тази схема е предназначена за Божия народ, ако тя е достатъчна за един, тя е достатъчна и за друг; и ако един се нуждаеше от нова схема, нарисувана в по-голям мащаб, всички се нуждаят от нея също толкова.“ Manuscript Releases, том 13, 359.

На Авакум бе заповядано: „Запиши видението и го направи ясно върху плочи.“ Двете плочи на Авакум бяха символ на завета, който Бог сключи с адвентизма, когато ги направи пазители на Своите пророчества, както стори и когато влезе в завет с древния Израил и даде двете плочи на закона и отговорността да бъдат пазители на закона. Но Авакум посочва две категории поклонници във връзка с плочите, които трябваше да направят видението ясно. Едната категория, чиято „душа се възгордява“ и „не е права“, и друга категория, която е определена като „праведния“, който „чрез вярата си ще живее“.

Контекстът на Авакум показва, че онези, които са оправдани, живеят чрез вяра, основана върху пророческото Слово, представено от двете плочи; следователно онези, които не са оправдани, са отхвърлили началата на адвентизма. Мисълта, която желая да изтъкна, се основава на един пасаж, който разгледахме преди време. Той гласи:

„Но такива теми като светилището във връзка с 2300-те дни, Божиите заповеди и вярата в Исус са напълно пригодени да обяснят миналото адвентно движение и да покажат какво е настоящото ни положение, да утвърдят вярата на съмняващите се и да дадат увереност относно славното бъдеще. Често съм виждала, че това бяха главните теми, върху които вестителите трябваше да се спират.“ Ранни писания, 63.

Току-що разгледахме и четирите от тези истини: светилището, 2300-те дни, Божиите заповеди и вярата Исусова. Поставихме и четирите от тези истини в рамката на истината, която е „съвършено изчислена да обясни миналото адвентно движение и да покаже какво е настоящото ни положение“. Тази рамка е „правилото на първото споменаване“; тя е подписът на Алфа и Омега; и тя е рамката на истината, защото думата „истина“ съдържа същия този подпис, както и всичките четири истини, които са определени като „настоящата истина“, предназначена да обясни началото на адвентизма.

Ако нищо друго, това означава, че думата, преведена като „истина“, която разглеждаме, е рамката на вечното благовестие, и е рамката на последната предупредителна вест, и е рамката на вестта на третия ангел, и е голяма част от Откровението на Исус Христос.

Последната предупредителна вест, представена като Откровението на Исус Христос в първите три стиха на първа глава на Откровение, е засвидетелствана втори път в края на Откровение. Краят на Откровение свидетелства за първите стихове на Стария завет, а също и за последните стихове на Стария завет. От тези четири препратки може да се заключи, чрез прилагане на божественото правило за поставяне на пророческа линия върху пророческа линия, че последната предупредителна вест се отнася до отношението на Твореца към Неговите създадени същества. Тя се отнася до Неговата творческа сила. Тя се отнася до начина, по който Неговата творческа сила се предава на Неговата църква. Тя се отнася до свойството на Божествеността, което отъждествява края с началото. Това е вест, която идва точно преди края на благодатното време, и още повече. Когато се разглеждат заедно, те се отнасят до Божията творческа сила! А първото споменаване на Неговата творческа сила е в началото на Битие, първа глава — от първи стих до трети стих на втора глава.

В началото Бог създаде небето и земята. А земята беше безвидна и пуста; и тъмнина беше над бездната. И Божият Дух се носеше над водите.

И Бог каза: Да бъде светлина. И стана светлина. И Бог видя светлината, че беше добро; и Бог отдели светлината от тъмнината. И Бог нарече светлината Ден, а тъмнината нарече Нощ. И стана вечер, и стана утро — първи ден.

И Бог каза: Да бъде твърд посреди водите, и нека разделя водите от водите. И Бог създаде твърда и раздели водите, които бяха под твърдта, от водите, които бяха над твърдта; и стана така. И Бог нарече твърдта Небе. И настана вечер, и настана утро: ден втори.

И Бог каза: Да се съберат водите, които са под небето, на едно място, и да се яви сушата; и стана така. И Бог нарече сушата Земя; а събраните води нарече Морета; и Бог видя, че беше добро. И Бог каза: Нека земята произведе трева, семеносна трева и плодно дърво, което дава плод според рода си, чието семе е в него, върху земята; и стана така. И земята произведе трева, семеносна трева според рода ѝ, и дърво, което дава плод, чието семе е в него, според рода му; и Бог видя, че беше добро. И беше вечер, и беше утро: ден трети.

И Бог каза: Да бъдат светила в небесната твърд, за да отделят деня от нощта; и нека бъдат за знамения, и за времена, и за дни, и за години; и нека бъдат за светила в небесната твърд, за да осветяват земята. И стана така. И Бог създаде двете големи светила: по-голямото светило, за да владее деня, и по-малкото светило, за да владее нощта; създаде и звездите. И Бог ги постави в небесната твърд, за да осветяват земята, и да владеят над деня и над нощта, и да отделят светлината от тъмнината; и Бог видя, че беше добро. И стана вечер, и стана утро: четвърти ден.

И Бог каза: Нека водите произведат изобилно живи същества, които се движат, и птици, които да летят над земята по небесния простор. И Бог създаде големите китове и всяко живо същество, което се движи, което водите произведоха изобилно според рода му, и всяка крилата птица според рода ѝ; и Бог видя, че беше добро. И Бог ги благослови, като каза: Плодете се и се множете, и напълнете водите в моретата; и нека птиците се множат по земята. И настана вечер, и настана утро: ден пети.

И Бог каза: Нека земята произведе живи същества според рода им: добитък, влечуги и земни зверове според рода им. И стана така. И Бог създаде земните зверове според рода им, добитъка според рода му и всичко, що пълзи по земята, според рода му; и Бог видя, че беше добро. И Бог каза: Да сътворим човека по Наш образ, по Наше подобие; и нека владеят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко пълзящо същество, което пълзи по земята. И Бог сътвори човека по Своя образ; по Божия образ го сътвори; мъж и жена ги сътвори. И Бог ги благослови; и Бог им каза: Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и я покорете; и владейте над морските риби, над небесните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята. И Бог каза: Ето, давам ви всяка семеносна трева, която е по лицето на цялата земя, и всяко дърво, в което има плод на дърво, даващ семе; това да ви бъде за храна. А на всеки земен звяр, на всяка небесна птица и на всичко, що пълзи по земята, в което има живот, давам всяка зелена трева за храна. И стана така. И Бог видя всичко, което създаде; и ето, беше

твърде добро. И стана вечер, и стана утро: шестият ден. Така бяха завършени небесата и земята, и цялото им множество. И на седмия ден Бог завърши делото Си, което беше направил; и на седмия ден си почина от всичките Си дела, които беше направил. И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почина от всичките Си дела, които Бог сътвори и направи. Битие 1:1–2:3.

Предишните стихове представят цялото свидетелство на творението, подчертавайки, че Божието слово притежава творческа сила.

Нека цялата земя да се бои от Господа; нека всички жители на света благоговейт пред Него. Защото Той рече, и стана; Той заповяда, и то се утвърди. Псалми 33:8, 9.

Същата творческа сила, която сътвори света, се употребява от Христос, за да преобразява хората.

„Творческата енергия, която призова световите същества, е в Божието слово. Това слово предава сила; то поражда живот. Всяка заповед е обещание; приета от волята, възприета в душата, тя носи със себе си живота на Безкрайния. Тя преобразява естеството и пресътворява душата по Божия образ.

„Животът, предаден по този начин, по същия начин се и поддържа. „Човек ще живее с всяко слово, което излиза от Божиите уста“ (Матей 4:4).“ Възпитание, 126.

Откровението на Исус Христос подчертава начина, по който Божието Слово се предава на хората. То идва от Отца, към Сина, към един ангел, към един пророк, който го записва и го изпраща до църквите. Процесът на общуване, изложен в началото и в края на книгата Откровение, е също илюстриран чрез Якововата стълба, по която ангели възлизат и слизат. Той е илюстриран и чрез двете златни тръби на Захария, които довеждат маслото в светилището. Процесът на общуване между Бога и човека е предмет на библийското пророчество и вестта, която се изпраща, съдържа творческата сила, създава вселената. В процеса на общуване в първата глава на Откровение следва да се разбира, че вестта, предадена на църквите, съдържа силата да преобрази един лаодикийец в един филиделфиец.

Независимо дали разглеждаме началото или края на Стария или на Новия Завет, вестта е една и съща. Бог предава последната предупредителна вест и тя съдържа творческата сила на Бога, ако бъде чува и опазена от онези, които я слушат. Вестта, която осъществява това, е положена в божествената рамка на Алфа и Омега. Началото, средата и краят. Трите еврейски букви, които се съчетават, за да образуват думата „истина“, са вечното благовестие, и буквите и техните значения, както и думата, която те образуват, когато се съединят една с друга, символизират принципа, а също и Онзи, Който е Алфа и Омега. Това подчертава Неговата творческа сила. Последните три думи от разказа за сътворението започват, всяка една, с трите букви в реда, който образува думата „истина“.

Трите думи, които са завършекът на разказа за сътворението, започват с трите букви, които заедно образуват думата „истина“. Последните три думи на стиха започват с буквите א (Алеф), מ (Мем) и ל (Лав) в този ред. Тези три думи се превеждат като „Бог“, „създаде“ и

„направи“. Всяка от тези три думи започва съответно с буквите ך (Алеф), ם (Мем) и ן (Тав), което допълнително подчертава пълнотата и подредеността на разказа за сътворението. Този образец е бил отбелязван от юдейски тълкуватели като интересна езикова особеност на еврейския текст.

Разказът за сътворението започва с думите „в началото“ и завършва с три думи, които представят Алфа и Омега, началото и края, първия и последния. Творческата сила, илюстрирана в свидетелството на Битие, започва и завършва с подписа на чудния Лингвист.

Това, че първото на дадено нещо илюстрира последното на същото нещо, е онова, което пророк Йоан подчерта, когато, като пишеше за онова, което тогава беше, той едновременно пишеше и за онова, което щеше да бъде.

Последната предупредителна вест на Илия, представена в края на Стария завет, разкрива същия пророчески принцип в контекста на кризата, свързана със закона за неделята, и приближаващите се седем последни язви.

„Правилото на първото споменаване“ и всичко, което то представлява, е „рамката“, в която трябва да бъде поставена „настоящата истина“. Тази рамка е „правилото на първото споменаване“, което е също и един от Божиите атрибути.

В книгата на Даниил, представяща началото на адвентизма, и в книгата Откровение, представяща края на адвентизма, откриваме удивителни паралели, когато ги разглеждаме според принципа, че първото онагледява последното. Книгата Даниил изтъква едно качество на Исус, когато употребява името Палмони, означаващо чудният преброител на тайни. Даниил също така представя Исус като Михаил архангел. Йоан е използван, за да направи същото, което прави Даниил, и той посочва не господаря на математиката или водача на ангелите, а господаря на езика. Когато разглеждаме Исус като господар на азбуката, следва да имаме предвид Псалм 119, най-дългата глава в Библията.

Псалом 119 е азбучен акростих, което означава, че първите букви на всеки набор от осем стиха започват с една и съща буква. В еврейската азбука има двадесет и две букви, следователно има двадесет и две части по осем стиха. Всяка част започва с буквата от азбуката според нейния ред, а след това всеки от осемте стиха, отнесени към тази буква, започва с нея. За всяка буква има по осем стиха; така осем стиха, умножени по двадесет и двете букви на еврейската азбука, дават сто седемдесет и шест реда. Псаломът подчертава послушанието към Бог, Който е Бог на реда (оттук и акростиховата структура), а не на хаоса.

Друга изтъкната тема в Псалом 119 е дълбоката истина, че Божието Слово е вседостатъчно. В целия Псалом се срещат осем различни термина, отнасящи се до Божието Слово: закон, свидетелства, наредби, повеления, заповеди, съдби, слово и постановления. Почти във всеки стих се споменава Божието Слово. Псалом 119 утвърждава не само характера на Писанията, но и това, че Божието Слово отразява самия характер на Бога. Обърнете внимание на тези Божии качества, изложени в Псалом 119:

1. Праведност (стихове 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Верност (стих 42)
3. Истинност (стихове 43, 142, 151, 160)
4. Верност (стих 86)
5. Неизменяемостта (стих 89)
6. Вечност (стихове 90, 152)
7. Светлина (стих 105)
8. Чистота (стих 140)

Псаломът започва с две блаженства. „Блажени“ са онези, чиито пътища са непорочни, които живеят според Божия закон, които пазят Неговите повеления и Го търсят с цялото си сърце. Това са поуците за нас в този велик Псалом. Божието слово е достатъчно, за да ни направи мъдри, да ни обучи в праведност и да ни подготви за всяко добро дело (2 Тимотей 3:15–17).

Разбира се, Псалм 119 е част от един въпрос, който в религиозния свят остава до голяма степен неразрешен. Той се отнася до това кой стих е средният стих на Библията и коя глава е средната глава на Библията. Ако потърсите в интернет, ще откриете различните доводи, съсредоточени върху това коя Библия използвате и така нататък, и така нататък. Проблемът на всяка позиция в този спор е, че определението за средата на Библията, било то стих или глава, следва да бъде дадено от Автора на Библията, а не от човешкия изследовател или критик на Библията.

Библията учи, че на всичко има начало и край. За всичко има време.

За всичко има време и срок за всяка работа под небето: време да се роди човек и време да умре; време да се сади и време да се изскубва посаденото. Еклесиаст 3:1, 2.

Има време да се родим и време да умрем, но има и животът, който се разгръща между началото и края на нашия живот. Раждането е кратък миг във времето, както и смъртта. Животът е средата и обикновено с него е свързана много повече история, отколкото с времето, когато се раждаме, и времето, когато умираме.

Средата в „правилото за първото споменаване“ обикновено има много повече свидетелства от първото и последното. Да се търси един-единствен стих или глава в Библията и да се определя като средата означава да се пренебрегват библейските доказателства, макар че началото и краят по същество са точки във времето; средата обикновено е период от време. Разбира се, началото, краят и средата ще бъдат в съгласие помежду си, макар че често същият белег в края е противоположен на началото.

Исус определи Йоан Кръстител като Илия, и и двамата илюстрират една и съща пророческа последователност от събития; но Илия бе преследван от нечестива жена (Езавел), която търсеше да хвърли Илия в тъмница и да го убие, но никога не успя. Йоан, който беше символ на Илия, бе преследван от зла жена (Иродиада), за да бъде хвърлен в тъмница и убит, и тя успя. Илия и Йоан са взаимозаменяеми символи, но притежават някои пророчески

характеристики, които са противоположни, и все пак си съответстват. Илия никога не умря, Йоан умря. Разбирането, че пророческите белези, които се подреждат един спрямо друг, често са противоположности, позволява на онези, които желаят да видят, че средата на Библията е Псалм 118.

Когато използваме принципа за правилото на първото споменаване така, както го определяхме, установяваме, че началото на средата на Библията е Псалм 117, най-кратката глава в Библията, състояща се от два стиха. След нея идва глава 118, която е средата на Библията, а след глава 118 идва 119, която е най-дългата глава в Библията и край на средата на Библията. Чудният Лингвист отбелязва началото с най-кратката глава, а след това отбелязва края с най-дългата глава. Това са две противоположни глави. Началото е семето, а крайът е мястото, където напълно зрелото растение е развито, където всички свидетелства, разположени в средата, са свързани заедно. Обърнете внимание на Псалм 117.

Хвалете Господа, всички народи; прославяйте Го, всички племена. Защото Неговата милост към нас е велика, и истината на Господа пребъдва довека. Алилуя. Псалми 117:1, 2.

Думата, която разглеждаме и която е съставена от три букви, е преведена като „истина“ във втори стих и представлява началото на средата на Библията (като средата на Библията е Псалми 117–119). Крайът на средата е Псалом 119. Псалом 118 е средата на средата. Псалом 118 е разположен между най-кратката и най-дългата глава в Библията, а най-кратката, която е началото, представя думата „истина“, създадена от три букви, които представят трите стъпки на вечното благовестие и са рамката за разбирането на истината. Тази рамка е принципът, представящ характера на Христос като Алфа и Омега.

Краят на средната част, а именно 119 глава, представлява азбучен акростих, поставен в средата на Библията, като подчертава удивителния лингвист. Четири пъти в 119 глава една и съща дума е преведена като истина.

И не отнемай съвсем от устата ми словото на истината; защото се надяхах на Твоите съдби. Стих 43.

Твоята правда е вечна правда, и Твоят закон е истината. Стих 142.

Близко си Ти, Господи; и всички Твои заповеди са истина. Стих 151.

Твоето слово е истина отначало; и всяка една от Твоите праведни отсъди пребъдва довека. Стих 160.

Истината в тези стихове е правило на библейското пророчество, което разпознава края от началото, и истината в стиховете е, че Алфа и Омега е положил Своя подпис върху средата на Библията, както е сторил за началото и за края. Подписът на Първия и Последния е „рамката“ за представянето на последната предупредителна вест на третия ангел. Последната част на средата включва четири стиха, в които се употребява думата, преведена като „истина“, макар че четвъртото споменаване е преведено просто като „истинно“.

Последният завършек от тези четири стиха посочва, че „от началото“ словото е „истинно“.

В началото, в разказа за сътворението в Битие първа и втора глава, думата „истина“, макар и да не е изписана пряко, е представена в последните три думи на разказа за сътворението, защото всяка дума започва с букви, които по ред образуват думата „истина“. В началото бе Словото, и чрез Него бе създадено всичко, и свидетелството на сътворението в Битие започва с думите „В началото“ и завършва с три думи, представящи истините, свързани с едно качество на Христос, което в Исая е определено като доказателството, че Той е единият и единствен Бог.

Средата на Библията (Псалми 117–119) започва в 117 глава с препратка към истината, че началото представлява края, чрез употребата на думата „истина“. Думата е образувана от три букви, които представят вечното евангелие и вестите на трите ангела и посочват завършека на историята на Сътворението. Краят на средата на Библията представлява представяне на азбуката, която чудният Лингвист е създал, за да установи разбирането, че онова, което сега се разкрива относно Неговия характер, е в съгласие с определението на думата „откровение“, защото Откровението на Исус Христос е вест, предназначена да представи аспект от характера на Христос, който досега не е бил напълно разпознат, ако изобщо е бил разпознат. Откровението е в съгласие с линиите на заветната история, защото заветната история включва свидетелства за Божието усилие да разкрие Себе Си чрез имена, докато Неговата-история се е развивала.

„Великите принципи на закона, от самото естество на Бога, са възплътени в думите на Христос на планината. Който гради върху тях, той гради върху Христос, Канарата на вековете. Приемайки словото, ние приемаме Христос. И само онези, които така приемат Неговите думи, градят върху Него. „Защото никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос.“ 1 Коринтяни 3:11. „И в никой друг няма спасение; защото под небето няма друго име, дадено между хората, чрез което трябва да се спасим.“ Деяния 4:12. Христос, Словото, откровението на Бога — проявлението на Неговия характер, Неговия закон, Неговата любов, Неговия живот — е единствената основа, върху която можем да изградим характер, който ще устои.“ Планината на благословието, 148.

Разбира се, има още много за казване относно тази истина, но тук ще спрем.